

- (metodološko) uporablja iste predikate in isti opis za iste spremenljivke (»dobro« za Q) kot T1 (s katerim se primerja);
- (epistemološko) omogoča, da oblikujemo različne topične oblike ne le glede na to, kako opisujejo, ampak tudi kaj opisujejo.

Če se sedaj vrnemo k prvim štirim pridevnikom, dobimo:

(23)

+P,+Q (več tveganja, več dobrega) *pogumen*

+P,-Q (več tveganja, manj dobrega) *nepremišljen*

za opredelitev tveganja, in

-P,-Q (manj tveganja, manj dobrega) *boječ*

-P,+Q (manj tveganja, več dobrega) *preudaren*

za opredelitev izogibanja tveganju.

In zakaj je to pomembno? Ker nam omogoča spoznanje, da obstajajo iste »izvenjezikovne« entitete (»stvari v svetu«), ki jih jezik vidi kot popolna nasprotja. Celó do te mere, da je (t. j. jezik) skoval različne pare izrazov za njihovo poimenovanje/označevanje: *pogumen* in *nepremišljen* za tveganje ter *boječ* in *preudaren* za izogibanje tveganju.

Očitno je, da so *pogumen*, *nepremišljen*, *boječ* in *preudaren* kompleksni ali sestavljeni predikati (ali, če se izrazimo skromneje, pridevniki), ki so sestavljeni iz dveh elementov: 1) iz opisa neke izvenjezikovne entitete (ponovno bi se rad izognil izrazu »dejstvo«, ker nisem povsem prepričan, kaj dejstvo je); 2) iz ovrednotenja tega opisa. Težko bi, na primer, rekli isto za »dobro« ali »slabo«; pravzaprav mislim, da bi ju lahko opisali kot gradnika takšnih kompleksnih predikatov, ki smo jih opisali zgoraj, namreč, kot ocenjevalna/vrednostna gradnika.

Toda tako (kompleksen) opis sproža pomembno vprašanje: ali gre res za iste izvenjezikovne entitete, ki jih jezik vidi drugače? Kadar rečemo nekómu, da je *pogumen*, ali ne rečemo s tem, da tvega in da *mi* to odobravamo, medtem ko na drugi strani nekóga označimo kot *nepremišljenega*, kadar želimo povedati, da ta oseba tvega in da *mi* tega ne odobravamo? In, na drugi strani: ali ne rečemo, da je nekódo *preudaren*, če želimo s tem povedati, da se ta oseba tveganju izogiba in da *mi* to odobravamo, medtem ko nekóga označimo kot *boječega*, kadar želimo s tem povedati, da se ta oseba izogiba celo razumnemu in upravičenemu tveganju in da mu *mi* to očitamo? Če to drži, ali so te »izvenjezikovne« entitete zares iste? In če so res *izvenjezikovne* (t.j. neodvisne od jezika), kako lahko sploh rečemo, da so iste?